

russisk-japanske Krig. Alene det at skaffe Belejningsartilleri til Stede og faa det anbragt skudfærdigt i Batterier med hele den kolossale Masse af Ammunition og andet Materiale, der skal til, er en saa uhyre Opgave, at det har medtaget og nødvendigvis maa medtage 2—2½ Maaned endogsaa under Forhold, hvor det har været langt lettere for Angriberen at skaffe det frem, end hvor han skal føre det frem til en Ø som Sjælland.

Naar man har været saa bange for at gøre noget ved Københavns Landbefæstning og har fablet om de uhyre og uoverskuelige Summer, det vil kræve, staar det i nær Forbindelse med, at man anser den nuværende Landbefæstning for saa overordentlig ubrugelig, saa mangelfuld, at den ingen Værdi har. Der er ført megen uforstandig Tale i denne Forbindelse. Man hører saaledes undertiden den Paastand, at en slet Fæstning er værre end ingen. Det er jo den rene Taabelighed. Jeg behøver ikke at gaa længere end igen at appellere til vore kære Venner, Infanteristerne. Enhver nogenlunde tænksom Infanterist, der er uddannet til Felttjeneste, ved saa godt som nogen, at blot han har den ringeste Skyttegrav at dække sig i, er han bedre beskyttet, end naar han er uden nogen som helst Dækning, saa har han et Forsvar, og en Skyttegrav er dog det simpleste, letteste og ringeste af alle Slags Fæstningsanlæg. Men naar man siger, at det er saa galt — ja, den højtærede Forsvarsminister har jo ikke sagt, at det var saa galt, men han har dog sagt, at de Anker, der ere rettede mod den nuværende Landbefæstning, var saa graverende, at de have overbevist ham om, at den er saa godt som ubrugelig, jeg ved ikke, om det var Udtrykket, men det var i alt Fald Meningen —, saa tyder jo en saadan Udtalelse kun paa, at vedkommende ikke kender andre Fæstninger, ikke ved, hvilke Mangler der har klæbet ved Fæstninger, som dog trods alle disse Mangler have ydet et meget uholdende og langvarigt Forsvar. Her kan jeg jo ikke vente, at man alene skal bøje sig for mine personlige Anskuelser og Paastande, men jeg skal fremføre bestemte Kendsgerninger, som ganske vist ligge lidt udenfor København, men som jeg tror ville være meget overbevisende, idet jeg nemlig paaviser, hvilke Mangler der har klæbet ved en Fæstning, som er bleven forsvaret med stor Udholdenhed, og som af mange, ogsaa mange sagkyndige, før man fik rigtig Besked, var anset for meget stærk.

Ja, man har jo om den som om enhver Fæstning, om hvis uholdende Forsvar man overhovedet hører, talt om Uindtagelighed og lignende. Det er Port Arthur. Den Gang Port Arthur blev angreben, og man hørte om dens Forsvar, troede man almindelig, at det var en meget stærk Fæstning, og det var ikke alene ukyndige, der troede det, men ogsaa mellem de sagkyndige, der havde sat sig mere ind i Forholdene, havde man en saadan Opfattelse. Man havde hørt Tale om, at der var anvendt 15 Mill. Rubler paa dens Befæstelse, at der var anlagt en hel Række Forter, og da man læste om Angrebet, læste man ogsaa en hel Mængde Navne paa Forter, der havde modstaaet Angrebet. Men da man endelig fik den virkelige Beskrivelse og fik set, hvad der var, kom man til et ganske andet Resultat, til det Resultat, at det var en overordentlig svag, mangelfuld og ufærdig Fæstning. Nu er for det første at bemærke, at selve Fremrykningen mod en Fæstning er i Almindelighed afhængig af Terrainet, og man havde da troet, at det Bjergterrain, i hvilket denne Fæstning var bygget, skulde bidrage væsentlig til at vanskeliggøre Angrebet. Der er ganske vist noget sandt deri, at Bjergterrain vanskeliggør Fremrykningen, men samtidig byder det Angriberen visse ganske betydelige Fordele, som ere langt større end de Hindringer, det lægger ham i Vejen. Det er Bjergland ved Port Arthur, men dog ikke just Alpeland, det er ikke himmelhøje Bjerge, der er der. De Bjerge, der kom til at spille en Rolle, var Bjerge paa godt og vel 200 Meters Højde, det vil sige noget større end de højeste Bakker paa Høje Møen. Men der er en Egenskab ved alt Bjergterrain, som er til Fordel for Angriberen, og ganske særlig var det ved Port Arthur, det er den Egenskab, at der er en Mængde saakaldte døde Vinkler, store Rum, hvor Angriberen kan rykke frem i fuldstændig Sikkerhed. Og ved Port Arthur var der det særlige Forhold, at der var talrige Render, Regrender eller Dongaer, hele Kløfter, der havde Rum nok til, at store Troppemasser kunde bugte sig frem igennem dem, saa at det var umuligt for Forsvareren at bringe dem under en overalt bestrygende Ild. Angriberne kunde saaledes faktisk trænge ind til Værkernes umiddelbare Nærhed uden at lide noget Tab; de store Tab, de led, kom altid først paa det allersidste Stykke. Dette var altsaa en meget betydelig Fordel for Angriberen, medens et fladt Terrain kan bestryges overalt og der-